

י"ב אייר ה'תשע"ה 1.5.15

מגזין מס' 327

שבת פרשת אמור/פסח שני/ל"ג בעומר

קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב

המגזין מוקדש לעילוי נשמת בנימין בן משה ורחל

החייב כספך

שפה משותפת

תמליל בעיבוד קל מתוך שיעורי הרב קלב

מאבקו הפנימי של האדם על משמעות חייו הוא מאבק בלתי נמנע שאי אפשר בלעדיו, שכן מי שאינו נאבק באופן פנימי – אף אחד לא יעשה זאת במקומו.

אחד מהקשיים הגדולים ביותר במאבק זה, הוא בלבול המושגים והדעות. על כן פותח בעל התניא את ספרו בעשיית סדר ומיפוי כוחות הנפש הפנימיים והחיצוניים. כמו לוקח הוא איתו את הלומד ל'מסע אל תוך הנפש', מסע היכרות עם הכוחות הסותרים שבאדם. אט אט מבהיר ומסדר הוא לנו את עולם המושגים ('שכל', 'רגשות', 'צדיק', 'רשע', 'בינוני', 'נפש' וכו') ומלמדנו לזהות באופן עצמאי את הענינים הללו כפי שהם בתוכנו, וכל זאת בכדי שנדע 'מי נגד מי' – שנבחין מהו עיקר ומהו טפל.

הגדרת מושגי היסוד הללו היא משמעותית ביותר, ובפרט בין אדם לחברו. פעמים רבות נמצאים אנו מדברים עם הזולת אודות מושג כלשהו, כשבה בעת, למעשה מתכוון כל אחד מאיתנו, באותו המושג ממש, לענין אחר לגמרי. במצב זה, כאשר המושגים אינם בעלי תוכן זהה, יוצר הדבר בלבול ו'קצרים בתקשורת', וזאת על אף שישנו בכולנו בעצם רצון בסיסי להידברות ולשלום. ולכן, ראשית לכל, עוד לפני הכניסה אל הלימוד המעמיק בתכנים, בעל התניא תחילה כמו 'מיישר קו' עם הלומד בנוגע למושגי היסוד, בכדי ליצור עימו שיח 'נוגע' בשפה משותפת. עושר בשפה הוא למעשה עושר בנפש. לעומת זאת, דלות בשפה – עדות היא לרדידות ושטחיות זמנית. השפה הינה כלי ביטוי למה שהאדם חש וחווה בתוכו. ולכן, על מנת ליצור תקשורת בריאה עם הזולת על כל אחד ואחד ללמוד להתבטא נכון. אדרבה, כשהאדם מתייגע ומתרגל לבטא עצמו בדייקנות יותר, מתפתחת בזה גם פנימיותו שלו. עבודת האדם לעדן את דיבורו אל הזולת, להופכו לכלי המשקף נאמנה את רבדי הנפש הדקים, מרוממת אותו עצמו מעלה מעלה, שכן תוך כדי תהליך התהוותה של התקשורת הראויה מתעוררות איכויותיו הכמוסות לצאת מן הכח אל הפועל.

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 20:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com

התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:00) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

אין מצב אבוד – תמיד ניתן לתקן י"ד באייר / פסח שני

⊕ יום י"ד באייר הוא "פסח שני". בזמן שבית המקדש היה קיים ניתנה הזדמנות נוספת גם לאלו שלא היה באפשרותם להקריב עם כלל ישראל קרבן פסח במועדו. בימינו, מציינים יום זה באי אמירת תחנון ובאכילת מצה. ⊕ ענינו הפנימי של פסח שני הוא שאין מצב "אבוד", תמיד ניתן לתקן ולהשלים. גם מי שהיה טמא או בדרך רחוקה, ואפילו "לכם", שהקלקול נעשה ברצון, על אף הכל תמיד אפשר לתקן. (על פי 'היום יום' י"ד אדר)

פסח שני – בפנימיות הענינים

בתקופה שלאחר הסתלקות האדמו"ר הקודם, הרבי הריי"ץ, ועוד בטרם קיבל חתנו על עצמו את הנשיאות, אמר הוא באחת מהתוועדויותיו: ידוע פתגמו של אדמו"ר הריי"ץ, לפיו ענינו של פסח שני הוא כי אף פעם לא אבוד – תמיד יכולים לתקן. גם מי שהיה טמא, או בדרך רחוקה, ואפילו אם היה הדבר מרצונו (שלא היה זה מאונס או בשגגה כי אם במזיד), אף על פי כן תמיד ניתן לתקן.

פתגם זה מלמדנו הוראה בנוגע להתקשרות לנשיא הדור: ישנם כאלה שאף פעם לא היו אצל הרבי. וישנם גם כאלה שאמנם בפועל ראו את הרבי, ולא רק פעם אחת אלא פעמים רבות, אך, באמת, לא נפעל אצלם דבר, ואם כך, לאמיתו של דבר, למעשה לא היו אצל הרבי אף פעם, ורק נדמה להם שראו את הרבי. וכיון שכן, עלולים הם לחשוב שעכשיו כבר אבוד... על זה באה ההוראה מפסח שני – שגם אלה שלא

מה קרה בפסח שני?

בי"ד בניסן, ביום השנה הראשון ליציאתם ממצרים, הקריבו בני ישראל את קרבן הפסח. על פי הציווי האלוקי, יכלו להקריב קרבן זה רק הטהורים מכל טומאה ובפרט מ'טומאת מת' (כלומר אלו שלא באו במגע או 'התעסקו' בטהרת המת או בקבורתו). באותה שעה באו לפני משה רבנו מספר אנשים שנמנע מהם להקריב עם הציבור בשל היותם טמאים (ב'טומאת מת' – ויש אומרים כי טומאתם באה להם לפי שהתעסקו בקבורתם של

הצדיקים נדב ואביהו, בני אהרן), ותלונה בפיהם: "אנחנו טמאים לנפש אדם. למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה' במועדו בתוך בני ישראל?"

בתגובה לטענתם ניתנה מאת ה' הזדמנות נוספת גם למי שהיה טמא, או שהיה בדרך רחוקה. ומעתה, גם מי שנבצר ממנו להשתתף בהקרבת קרבן בפסח ראשון, יהיה באפשרותו להקריבו שלושים יום לאחר חג הפסח, בי"ד באייר הוא "פסח שני".

וכפתגם הידוע: אם מאמין אתה כי ניתן לקלקל, האמן כי ניתן לתקן!

וכדברי הרבי נשיא דורנו ב'ליקוטי פירושים' לספר התניא: ...ומוכח הדבר ממה שכתוב בתניא פרק י"ד שכל אדם (אפילו רשע גמור) יכול להיות בינוני בכל עת ובכל שעה... שאף שאפשר שבעבר היה במצב אחר, הרי נשתנה בינתיים על ידי עבודתו ופעולותיו כו'. **ומוכרח הדבר גם ממאמר רבותינו זכרונם לברכה שתשובה מועלת לכל ("אין לך דבר שעומד בפני התשובה")...** והשינוי שחל באדם הוא שלא רק שעכשיו בהווה הוא במצב שלא עבר כו' כי לא נשאר רושם כו', כי אם שפעל שינוי מהותי בעברו. היינו, **שבכח התשובה לעקור החטא מעיקרו עד שכמו לא היה מעולם כלל!**

והביאור בזה, שלכל אדם יש בחירה חופשית לקיים מצות התשובה מצד נתינת הכח שבמצוה כללית זו. אם בשאר כל המצוות, הרשות נתונה לכל אדם ואין מי שיעכב בעדו, על אחת כמה וכמה שאין מי שיעכב בעדו מלשוב לעצמיותו - היא שיבת האדם אל רצונו האמיתי להדבק בשורש ומקור נשמתו באור אין סוף חיי החיים.

הקריבו פסח ראשון, ואפילו אם היה זה באשמתם ("לכם"), יכולים לתקן את העבר על ידי הקרבת פסח שני. ועל דרך זה בנדון דידן (בענייננו), שגם אלה שעד עתה לא היתה אצלם הכרה והרגשה וכו' יכולים מכאן ולהבא להכיר ולהרגיש, ובכך לתקן גם את העבר.

(ע"פ 'תורת מנחם - התוועדויות' ה'שי"ת) **ולקרב הענין לשכלנו...**

ומעט יותר בהרחבה, כפי שהדברים משתקפים בתנועות הנפש:

מי שהיה טמא - הוא אשר נקלע למצב 'טומאת מת' בנפש האדם (היא טומאת יאוש ודכאון או שנאה עצמית הרסנית ומשפילה), והוא כ'מת מהלך' החש כי חייו אינם חיים...

מי שהיה בדרך רחוקה - הסובל מתחושת אובדן דרך ונתון בבלבול ואי-סדר. כאדם שאינו מסוגל להבחין בין עיקר לטפל, עד כי אינו יודע כיצד לשוב לעצמיותו. **שהגיע לזה מרצונו** - שגרם לעצמו במו ידיו ירידתו לשאול תחתית ברצון ובמזיד.

אף על פי כן, אין מצב אבוד - תמיד ניתן לתקן!

התחדשנו!

בוטאו לבקר

באתר המשודרג

www.tanyaor.com

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

ל"ג בעומר

הסכות ומנהגים

בגילוי והפצת פנימיות התורה, שבדורות האחרונים נתגלתה בהבנה והשגה ע"י תורת חסידות חב"ד.

מנהג שפשט בדורות עברו בכל תפוצות ישראל: ביום ל"ג בעומר היו אוספים את הילדים, ומספרים להם מעניני היום, אודות רשב"י וכו'. אחר כך היו יוצאים עמם אל השדה, והקטנים שבהם, גם הבנות, היו יורים חצים בקשת, והגדולים היו משמחים את לב הילדים במיני מתיקה.

בימינו עורכים תהלוכות וכינוסים לילדי ישראל ברוב עם ובפרסום גדול, בכל אתר ואתר. הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו היה נוכח בתהלוכות ובכינוסים, מעודד את המשתתפים ואומר לפני הילדים שיחה מיוחדת בעניני היום. בשיחותיו היה מדגיש כי רשב"י נמצא בתהלוכות.

בל"ג בעומר אין אומרים תחנון; אין מסתפרים ביום זה, מלבד תספורת מצוה לילדים; מרבים בו בנתינת צדקה בהוספה מיוחדת; ביום זה מודגשת במיוחד ההשתדלות בענין 'אהבת ישראל'.

יש נוהגים להדליק ריבוי נרות בלילה בבית הכנסת (ובארץ הקודש נהגו הכל ב'הדלקות' פומביות) ועושים שמחה "בכל לב ונפש". וכנודע רצונו של רבי שמעון בר יוחאי (רשב"י) שישמחו ביום זה.

נהגו לאכול ביצים בל"ג בעומר. בבית אביו של הרבי מליובאוויטש נהגו לאכול חרובים, לזכר החרובים שמהם ניזונו רשב"י ורבי אלעזר בנו במהלך י"ג השנים ששהו במערה.

ל"ג בעומר הוא יום מסוגל להתעוררות ולהוספה

ענינו של רשב"י – המשכת אלוקות בגילוי

שליחותה בגלגול נוסף, מכל מקום יום ההסתלקות הוא גמר העבודה שהיתה מוטלת עליה לפעול, על כל פנים בגוף הזה. ומצד זה ישנה מעלה מיוחדת ביום ההסתלקות הצדיק, יתירה על מעלות כל מעשיו ופעולותיו "כל ימי חייו" – היא מעלת התקבצותן והתכללותן של כל העבודות יחד.

יתירה מזו, בשעה שמתקבצות כל העבודות יחד,

האור העולה על כולנה

מבואר בפנימיות התורה כי שעת ההסתלקותו של צדיק היא נקודת השיא של שליחותו עלי אדמות. כל עניני עמלו ועבודתו "אשר עבד כל ימי חייו" מתקבצים ונכללים בסיום וגמר פעולת נשמתו בגוף הגשמי.

גם אם נותרו אי אלו ענינים שבגינם צריכה הנשמה לירד שוב לעולם הזה ולהתלבש בגוף אחר כדי להשלים

נשמתו לראות אלוקות בגילוי.

ולכאורה, מכיון שאפילו 'חיות הקודש' (מדרגה נעלית במלאכים) אינן רואות - איך יתכן שצדיקים במיתתם רואים? ואם זהו מצד מעלת הנשמות על המלאכים - היו הנשמות צריכות לראות גם כשחיות הן בתוך גוף? אלא שעל פי האמור מובן הדבר. בשעת ההסתלקות מתחדשת מעלת ה'סך הכל' (התקבצות כל העבודות יחד) ו'האור העולה על כולנה', מעלה שאליה אפשר להגיע רק בגמר העבודה.

יום שמחתו של רשב"י - למעלה מענין הגלות

על פי זה יובן המסופר בכתבי האריז"ל אודות ר' אברהם הלוי (מ'גורי האריז"ל) שהיה אומר בכל יום תפילת "נחם" (קינה על חורבן ירושלים, הנאמרת ביום ט' באב), לפי שהיה מקונן ביותר על חורבן בית המקדש ומשתוקק ונכסף לבניין הבית השלישי במהירה. ואולם, עם כל גדלותו וכוונתו הטהורה, הנה כשאמר "נחם" גם ב"ג בעומר במירון, הקפיד עליו רשב"י והדבר הזיק לו.

ומבאר אדמו"ר הזקן, שישנן נשמות יחידי סגולה שלגביהן לא היה כלל ענין החורבן. ואחד מגדולי ישראל אלה הוא רשב"י.

ובהגיע יום הסתלקותו, שעה שמתקבצים יחד כל מעשיו ותורתו ועבודתו שפעל רשב"י כל ימי חייו, ומתחדש ונוסף עליהן ה'אור העולה על כולנה' - הרי שביומו הגדול הזה מאירה דרגת האלוקות שלמעלה לגמרי מענין החורבן. ונמצא שאין ראוי להצטער ולקונן ב"ג בעומר על החורבן ובפרט ליהודי צדיק וקדוש כר' אברהם הלוי, שבהיותו מתלמידי האריז"ל הרי ידע היטב גודל ענין ההסתלקות וגמר העבודה כנ"ל, וגם ידע ענינו ומעלתו של רשב"י.

והביאור בזה. ענינו של רשב"י היה להמשיך "סתים

מתוסף אור נעלה ומופלא אשר הוא למעלה מכולן יחדיו.

כמו למשל, בשעה שמתקבצות יחד כמה אותיות, אזי לבד זאת שלכל אות ישנו פירוש וענין בפני עצמו, הנה כאשר מצרפים יחד כמה אותיות ונעשית תיבה (מילה), הרי שמתוסף דבר חדש - הכח המצרף את האותיות, תוכן התיבה, האור העולה על כולנה.

וכמו כן כשמצטרפים עשרה מישראל יחד, שבכל אחד מהם ישנה נפש אלוקית, אזי מתוסף ענין חדש - בחינת השראת השכינה על עשרה מישראל.

שעת ההסתלקות - גמר העבודה

על פי זה יובן גם ענינו של ל"ג בעומר, יום הסתלקותו של רבי שמעון בר יוחאי. ככל שגדלה מעלת עבודת רשב"י בחייו [שאמר "בחד קטירא אתקטרנא, ביה אחידא, ביה להיטא" (בקשר אחד הנני קשור תמיד בבורא עולם, בו אחוז, בו להוט)], הרי המעלה שנפעלה ביום הסתלקותו גדולה עוד יותר, מצד מעלת ה'סך הכל' ומעלת ה'אור העולה על כולנה'.

וזהו גם כן מה שמצינו בנוגע למשה רבינו: "חמישים שערי בינה נבראו בעולם, וכולן ניתנו למשה חסר אחד", ורק בשעת הסתלקותו זכה גם לשער החמישים, שער הנו"ן, שעה שעלה אל "הר נבו", הר ש(האות)-נו"ן בו.

על פי זה יובן מאמר המדרש על הפסוק "כי לא יראני האדם וחי", שאפילו 'חיות הקודש' (הנרמזות במילה "וחי" שבפסוק), הגם שאין להן גוף גשמי, אינן יכולות לראות את האור האלוקי בגילוי להיותן "תחת הרקיע". ויתירה מעלת הצדיקים, ש"בחייהם אינם רואים" אבל במיתתם רואים. היינו, אף שמצד מגבלות הגוף אין בכח האדם (אפילו הוא צדיק גמור) להכיל את אמיתת 'ראיית האלוקות' בעודו בחיים (נשמה בתוך גוף), מכל מקום בשעת יציאת נשמת הצדיק מכבלי גופו הגשמי, זוכה

ככל שמתבררים ומתבהרים בהכרתו עניני הגאולה האמיתית והשלימה (תמצית ושלימות כל המטרות הנשגבות כולן), ננסכים בו מלמעלה כוחות ושאר רוח "לבוז" ("ותשחק") לכל המניעות מבית ומחוץ, ומתגלים אצלו תעצומות הנפש לדלג, ללא חת, מעל כל המשוכות והמכשולים שבדרך].

למשמע דבריו נתחזקו תלמידיו, ואיש מהם לא נטל מדינרי זהב. דברי רשב"י חידשו בהם כוחות להתגבר על פיתויי היצר וקשיי הגלות ורעננו יכולתם להתמקד במשנה מרץ בעבודתם הפנימית.

צדקת רשב"י מגינה על כל הדורות עד ביאת משיח

בהמשך לזה מסופר במדרש מעשה נוסף: האמורא ר' שמעון בן חלפתא (שחי ופעל לאחר זמנו של רשב"י) היה עני מרוד וידו לא השיגה להוצאות שבת ויום טוב. התפלל ר' שמעון וביקש מזור למצוקתו וניתנה לו אבן טובה מן השמים. מכרה ר' שמעון והיה לו על הוצאות שבת ויום טוב.

בראותה זאת אמרה לו אשתו: הרי בשל נס העושר הגשמי, "יהא שולחנך (הרוחני) חסר ושולחן חברך מלא".

קיבל ר' שמעון בן חלפתא דבריה והתפלל כי יקחו ממנו את העושר הגשמי. והנה, מן השמים חזרו ונטלו ממנו את העושר הבלתי צפוי שניתן לו.

ומסיים המדרש: "רבותינו אמרו, הנס השני גדול מן הראשון", כי "משמיא מיהב יהבי, משקל לא שקלי" (מלמעלה נותנים אך לא נוטלים - אין מוציאים את הטובה מידי מי שקיבלה).

וצריך להבין: מדוע למדו חז"ל במדרש שגדול הנס השני רק מן המעשה של ר' חלפתא, ולא למדוהו מסיפור המעשה בדינרי זהב. שהרי כשהתגברו תלמידי רשב"י

דאורייתא" ב"גליא דתורה" (לגלות 'סתרי תורה' בתוך ה'פשוט', הוא ה'נגלה' של התורה), ועל ידי זה גם ב"גליא" שבעולם. ואף שהיו עוד כמה תנאים ואמוראים יחידי סגולה שעסקו בחשאי ובחדרי חדרים בפנימיות התורה, מכל מקום, ייחודו של רשב"י ויחידו הגדול היה שהמשיך זאת בגילוי בעולם.

ומכיון שהמשיך "אילנא דחייא" (עץ החיים - פנימיות התורה) בגילוי בעולם (שזהו מעין אופן ההנהגה שתהיה לעתיד לבוא בימות המשיח ותחיית המתים, שאז תהיה האלוקות בגילוי גמור בעולם הזה הגשמי), הרי שלגבי דרגתו זו של רשב"י, ובפרט בל"ג בעומר יום הסתלקותו וגמר עבודתו, אין שייך כלל ענין של חורבן וגלות.

רמזים נפלאים בלשון המדרש

ובזה יובן מה שמצינו במדרש סיפור אודות אחד מתלמידי רשב"י שיצא למקום אחר ונעשה עשיר. כשחזר התלמיד, חלשה דעתם של שאר התלמידים (- שנתקנאו בחברם שנתעשר ורפתה יכולתם להתמקד בעבודתם הפנימית). כשראה רבם מצוקתם, פעל לנסוך בהם כוחות מחודשים. ומספר המדרש שהוציאים רשב"י ל"בקעה שעל פני מרון" ("הר נבו" של רשב"י) - ואמר: "בקעה בקעה, המלאי דינרי זהב". כשנתמלאה הבקעה בדינרי זהב, אמר לתלמידיו: יכולים אתם ליטול מהדינרים כרצונכם, אלא שזאת עליכם לדעת - מי מכם שיבחר בעושר הגשמי, יאבד בזה את עושרו הרוחני.

[אשר זוהי משמעותו הפנימית של הכתוב "ותשחק ליום אחרון" - והוא על דרך הביטוי העממי "צוחק מי שצוחק אחרון". זה אשר (בעודו בגלות) מוסר נפשו לצאת מהגבלותיו, ולמרות כל הקשיים מתבונן בהתמדה להחיות בדמיונו את ציור הגאולה ("יום האחרון"), אזי

של ההנהגה העליונה היה ניכר בגלוי בזמן שבית המקדש היה קיים, ויחזור להיות ניכר בתכלית השלימות בימות המשיח ותחיית המתים.

לגבי רשב"י, שהיה בדרגה שלמעלה מענין החורבן, אין זה חידוש כלל שהיה ביכולתו להמשיך, על ידי פנימיות התורה שהתגלתה על ידו, שפע גשמי של דינרי זהב גם בזמן הגלות (שאין ניכרים סדרי ההנהגה העליונה בגילוי לשאר בני האדם). עיקר החידוש היה שהמשיך זאת לא רק עבורו, וכיוצא בו יחידי סגולה, אלא גם עבור תלמידיו שמצד עצמם לא היו שייכים כלל לדרגה זו.

[והראיה לכך שתלמידי רשב"י היו עדיין במעמד ומצב שהגלות תופסת אצלם מקום – מזה גופא שנגע להם כל כך ענינים גשמיים, עד שפעל בהם הדבר חלישות הדעת. ולעתיד לבוא לא יהיה שייך כלל ענין זה. וכמו שכתב הרמב"ם שזה ש"נתאו... (חכמי כל הדורות) לימות המשיח", אינו מצד העושר הגשמי, שאכן יהיה אז בריבוי מופלג, כי אם מצד שיהיה הגשמי טפל לרוחני ובני אדם יסתפקו במועט אף שכל המעדנים יהיו מצויים כעפר].

ואף על פי כן מצד גילוי פנימיות התורה היה בכח רשב"י לפעול ההמשכה גם עבורם, (כי בכח לימוד ה'נסתר' יכלו גם הם, מבלי הבט על מעמדם ומצבם, לטעום מעין 'לעתיד לבוא'). ויתירה מזו, מכיון שפנימיות התורה ממשיכה אלוקות בעולם בגילוי לכל, הרי שגם תלמידי רשב"י (שבכל הדורות) יכולים לפעול ההמשכות הבאות על ידה.

ועוד יש לדייק בלשון "בקעה" שבסיפור, שאף ב"בקעה", המרמזת למקום נמוך (גם) ברוחניות, המשיך רשב"י את אופן ההנהגה דלעתיד לבוא.

על תשוקתם לעושר גשמי, מן הסתם ודאי חזרו ונטלו מלמעלה את דינרי הזהב?

ועוד, במדרש (פרשת נח), בין מעלותיו של רשב"י, מציינים חז"ל כי בימיו לא נראתה הקשת המשמשת אות שלא יהיה יותר מבול (די היה בצדקת רשב"י כדי להגן על כל אנשי דורו מפני המבול). ומסופר שם אודות המעשה בדינרי הזהב, מבלי לציין שחזרו ונטלו מלמעלה. ולכאורה אינו מובן: מדוע אין המדרש מונה בין שאר מעלותיו של רשב"י גם את מעלתו זו?

על פי האמור יובן הדבר. מכיון שענינו של רשב"י היה להמשיך פנימיות התורה בגלוי בעולם (שגם עתה, בזמן הגלות, תומשך אלוקות בגילוי בעולם הגשמי), הרי שאין לשבחו על יכולתו לחולל נסים המשדדים את הטבע. מעלתו המופלאה של רשב"י היתה דוקא יכולתו להמשיך אלוקות בעולם הגשמי בעודו במעמדו ומצבו הנחות. לזכוכו מבלי לשברו, ובזה דוקא להכשירו לגאולה (כדלקמן).

פנימיות התורה – טעימה מעין לעתיד לבוא

התורה היא מקור כל ההמשכות, הרוחניות וגם הגשמיות. זהו שכתוב "עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר גו'", "בשמאלה עושר וכבוד", ומכל שכן בימינה, כדרשת רז"ל. וכן בפרשת 'בחוקותי' נאמר "אם בחוקותי תלכו גו' ונתתי גשמיכם בעתם גו'", וכמאמר הגמרא "חטים ככליות" (גרעיני חיטה גדולים). מבטיחה התורה כי הליכת האדם בדרכי ה' ממשיכה לו ברכה גם בגשמיות, וכמאמר אדמו"ר הרי"צ "הקדוש ברוך הוא אינו נשאר חייב" (על דרך "טוב שם משמן טוב" – כאשר מנהיג האדם עצמו בדרכי אמת, צדק ויושר, נותנים בו הבריות אמון וסוחרים עמו. ונמצא כי **ציות האדם לציווי האלוקי מצליח דרכו גם בגשמיות**). סדר זה

להמשיך את הגאולה אל תוך גדרי הגלות

על פי האמור יובן מדוע אין מוזכרת במדרש פעולת רשב"י שחזרו מלמעלה ונטלו את דינרי הזהב. כי הפלא שחזרו ונטלו מלמעלה הוא מצד שינוי הסדר ב'עליונים', והרי לא זהו ענינו של רשב"י (אף שבדרגות של נסים היה זה נס נפלא יותר). ענינו של רשב"י הוא להמשיך כאן למטה, על ידי פנימיות התורה, את אופן ההנהגה דלעתיד. והמשכה זו נעלית לאין ערוך מאופן ההנהגה דניסים השוברים את הטבע בלבד. המשכה זו של רשב"י חודרת את התחתון מצד עצמו לרוממו ולהאירו (מבלי לשוברו) כפי שהוא במעמדו ומצבו הגשמי.

וזהו שאמר רשב"י כי בכחו להגן על כל הדורות עד ביאת המשיח. כיון שלרשב"י (שהיה ניצוץ משיח) ולפנימיות התורה ישנה שייכות למלך המשיח, שיגאלנו ע"י המשכת אלוקות בגילוי אל תוך עולם שכמנהגו נוהג, בעודו שרוי בגדרי הגלות.

כידוע, בכל שנה חוזרים ונעשים כל הענינים שהיו בפעם הראשונה. כשם שבכל ט"ו בניסן – מאיר הענין של יציאת מצרים, ובכל חג שבועות – הענין של מתן תורה (וכיוצא בזה בכל שאר המועדים, ימי הילולא וכו'), כך גם בכל ל"ג בעומר, חג מתן תורה של פנימיות התורה – מאיר ענינו של רשב"י, היא ההנהגה דלעתיד לבוא.

רשב"י פתח את הצינור לענין זה (המשכת סתרי תורה, עניני אלוקות, כאן למטה) ומסר זאת לתלמידיו ולדורות שלאחריו, והכניס זאת בפנימיות התורה, שבדורות האחרונים נתגלתה בהבנה והשגה ע"י תורת חסידות חב"ד.

וענין זה של המשכת אלוקות בעולם בגילוי לכל, מאיר בתוקף גדול בפרט בדור האחרון, "דרא דמשיחא". על דורנו זה שהוא בדוגמת "דרא דרשב"י", אמר התנא האלוקי, שהצימאון לאלוקות יגבר אצל כולם כל כך, עד שאפילו "רביא" (תינוקות) יעסקו בפנימיות התורה. ואין מדובר דוקא בתינוקות ממש, כי אם גם באנשים מבוגרים (אשר הם כתינוקות בידיעת התורה).

זהו שכתב הבעל שם טוב הקדוש במכתבו הידוע: שכשעלה להיכלו של משיח ושאלו – אימתי קאתי מר? (מתי יתגלה כבודו?), נענה "לכשיפוצו מעיינותיך חוצה".

ע"י הפצת מעיינות תורת החסידות (לימוד פנימיות התורה בהבנה והשגה) לכל שדרות העם, ועד לאנשים ומקומות שהם בבחינת 'חוצה' לגבי תורת ישראל – פועלים המשכת כל ההשפעות העליונות, גם בגשמיות, בטוב הנראה והנגלה. ועוד, והוא העיקר – הפצת המעיינות מזרזת ביאתו של 'גואל צדק' אשר יוליכנו קוממיות (בקומה זקופה) לגאולה האמיתית והשלימה בקרוב ממש.

(מעובד מתוך התוועדות שבת בהר-בחוקותי ה'תשט"ז)

הסיפור השבועי

מעקב לילי

מגפה קשה פרצה באוסטראה, עירו של רבי שמואל אליעזר הלוי אידליש, המהרש"א. הרב ובית דינו גזרו על הציבור יום תפילה ותענית ועוררו את העם לשוב בתשובה. נוסף על כך קרא המרא דאתרא למי מהתושבים אשר ידוע להם על דבר מה הדורש תיקון, לבוא ולגלות את אוזניו על כך.

באוסטראה התגורר יהודי שקט ומסוגר, שחי את חייו בשולי החברה. האיש הדיר את רגליו בקביעות מבית הכנסת ומעולם לא נראה מתפלל עם הציבור. עד כה לא יוחסה לכך חשיבות מיוחדת, אך עתה, נוכח בקשת הרב, החליטו שניים מתושבי העיר להתחקות על האיש ומעשיו.

כעבור כמה ימים הבחינו כי הלה נוהג לעזוב בחצות הלילה את ביתו ולצאת אל מחוץ לעיר. עקבו אחריו עד היער שהקיף את העיר, ושם נעלם מעיניהם. השניים חזרו על עקבותיהם כשבלבם מתבסס חשד כי האיש משתייך לחבורת שודדים.

למחרת התייצבו לפני הרב ושיתפוהו בחשדם. "הלילה אצטרף גם אני אליכם ונעקוב אחריו פעם נוספת", הפתיעם הרב.

גם בלילה הבא חזר המחזה ונשנה. לקראת חצות יצא האיש מביתו ופנה לעבר היער, ונבלע שם בסבך העצים. "נלך אחריו", לחש הרב. פסעו השלושה בעקבות האיש. הוא נכנס פנימה, לעבי היער, עד שהגיע לקרחת יער קטנה. שם עצר, התיישב על סלע והדליק נר. אחר כך הוציא מכיסו סידור והחל לקרוא 'תיקון חצות' בהתרגשות גדולה.

שעה ארוכה עמדו השלושה במרחק כמה מטרים מן האיש והקשיבו פעורי פה לתפילתו. לפתע פרץ האיש בבכי שהמס את לבם. אך דבר אחר הפליאם יותר מכול – נדמה היה להם כי אל קולו הצטרף פתאום קול נוסף! "ברור שלא מדובר בשודד דרכים אלא באיש מורם מעם", מלמל הרב, "אך מי הוא בעל הקול הנוסף ששמענו?"

בצאת האיש מן היער הפתיעוהו השלושה. "התנהגותך עוררה את חשדם של כמה מתושבי העיר ועל כן נאלצנו לתהות על קנקנך", פנה אליו הרב, כמתנצל. "עתה אנו יודעים שלא היה מקום לחשוד בך. אך אמור נא, של מי הקול השני ששמענו?"

האיש נראה נבוך מהשאלה וניכר בעליל כי לולא כבוד התורה לא היה משיב עליה. "זה זמן רב נוהג אני להתאבל על חורבן בית תפארתנו", אמר. "נראה שהדבר הסב נחת רוח במרומים ועל כן זכיתי שבכל לילה יצטרף לקינתי גם הנביא ירמיהו, שחזה וחוזה את מוראות החורבן".

הביטו בו השלושה בהשתאות. "אם זכית לכך, מדוע אפוא אינך מברר את סיבת המגפה בעירנו?", שאלו הרב. בתוך כך הוסיף ושאל: "ומלבד זאת, מדוע לעולם אינך בא להתפלל עם הציבור?!"

"מחר אבוא לתפילת שחרית ואענה על שתי השאלות גם יחד", ענה האיש ופנה לביתו.

למחרת בבוקר לא גרע הרב את עיניו מפתח בית הכנסת. הוא ציפה לבואו של האיש, שאך אמש נתגלה לו כצדיק נסתר. התפילה החלה בזמנה אולם הלה בושש לבוא. באמצע 'פסוקי דזמרה' הופיע מעוטר בטלית ובתפילין.

"אכן, אולם אני נזהר תמיד שלא לדבר שום דיבור של חולין בעוד התפילין על ראשי וזרועי. נוהג אני בתפילין בכבוד הראוי, ועל כן נשתמרה בהן קדושתן. ואילו שאר המתפללים, אמנם יוצאים הם ידי חובת המצוה, אך מכיוון שהם מקילים ראש בתפילין ובקדושתן, בטלה מהן סגולתן זו".

הקשיב הרב ושמעו גם יתר הנוכחים את דברי האיש שהוסיף ואמר: "משום כך גם נמנעתי מלבוא אל בית הכנסת – שכן האנשים אינם נזהרים די הצורך בכבוד המקום, שקדושתו גדולה ונוראה. לא רציתי להיכשל גם אני בשיחת חולין בבית הכנסת, במיוחד לא בשעה שהתפילין עליי". כעבור רגע של שתיקה הוסיף: "לבי אומר לי, כי אם יתוקן ענין חמור זה – תיעצר המגפה". עד מהרה נפוץ דבר המעשה בעיר כולה וכל התושבים קיבלו עליהם להתחזק ביראת בית הכנסת ובקדושת התפילין. ואמנם בתוך ימים אחדים נעצרה המגפה. תושבי אוסטראה הוסיפו לקיים בקפדנות את אשר קיבלו עליהם, גם לאחר שהחיים חזרו למסלולם.

לפתע פתאום נשמע רחש בקהל ופחד בלתי מובן נפל על הנוכחים. המתפללים שניסו להביט באיש, שנעמד בפניה והחל להתפלל בדבקות, בלא שחש בנעשה סביבו, התמלאו חרדה ונאלצו להסיר ממנו את מבטם. כמה מהם אף יצאו אל מחוץ לבית הכנסת, כדי להרגיע את קצב פעימות לבם.

לאחר התפילה חלץ האיש את תפיליו וקיפל את טליתו. או אז שב להיראות כהרגלו – אדם מן השורה. "כעת נוספה עוד פליאה על שתי פליאותיי אמשי", אמר לו הרב, "מה גרם לפחד שהפילה הופעתך על המתפללים?!". הישיר האיש מבט אל הרב ואמר: "תורתנו הקדושה אומרת, 'וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך'; ופירש רבי אליעזר הגדול, 'אלו תפילין שבראש'. סגולתן של התפילין אפוא היא להטיל על רואיהן פחד ומורא. זו סיבת הפחד שנפל על המתפללים בראותם אותי מעוטר בתפילין".

"הלוא גם אני מניח תפילין מדי יום?!", תמה הרב.

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת אמור

מי מותר ומי אסור בעבודה ובאכילת קודשים

משה מזהיר, על פי ציווי ה', כי כהנים מצורעים, זבים או טמאים אסורים בעבודת המקדש וכן באכילת 'תרומה' (חלק הקרבנות המותר לכהנים), עד שיטהרו. זר (לוי או ישראל מבני עמנו שאינו כהן) אסור באכילת 'תרומה'. עבד כנעני, שהוא קניינו של הכהן, רשאי לאכול מן התרומה, אך עבד עברי, שאין גופו קנוי לאדונו הכהן, אינו רשאי, ככל זר, לאכול מן התרומה.

אשתו וילדיו של הכהן רשאים לאכול תרומה. בת כהן, משנשאה למי שאינו כהן, אסורה באכילה. אך אם התגרשה או התאלמנה ואין לה ילדים, 'חוזרת לבית אביה' ומותרת שוב באכילה.

כל האסורים באכילת תרומה אשר שגגו ואכלו, יחזירו לכהן את אשר אכלו בתוספת חמישית.

קרבת תמים ומומים הפוסלים

התורה אוסרת הקרבת קרבן שאינו תמים (שלם, היינו בעל חי שיש בו מום שאינו חולף). קרבן העוף נפסל רק בחסרון אבר אך לא בכל מום אחר. התורה מונה סוגים שונים של מומים הפוסלים בהמות להקרבה: עיוור, שבור, חרוץ, שיש בו יבלת, גרב או ילפת, שרוע, קלוט, מעוך, כתות, נתוק או כרות. אמנם, כל אלה, אף שאסורים הם בהקרבה, מותרים הם כתרומה להקדש.

דינים נוספים בקרבנות

התורה מונה דינים שונים בענין הקרבנות: הקרבת בהמה מותרת רק מיום השמיני ללידתה; אסור לשחוט ביום אחד בהמה ובנה; כאשר בשעת הקרבת הקרבן מכוון

קדושת יתירה בכהנים

ה' מזהיר את הכהנים ע"י משה מפני טומאת מת מפאת קדושתם היתירה. לכהן אסור להמצא במקום בו הוא עלול להיטמא למת. רק כאשר מדובר באחד משבעת הקרובים: אביו ואימו, בנו ובתו, אחיו ואחותו (שאינה נשואה) וכן אשתו – מותר לכהן לעסוק בעניני המת ולהיטמא להם.

אסור לכהן לשאת אשה גרושה או פסולה (זונה או חללה). כמו כן מוזהרים הכהנים במיוחד מפני מנהגי הגויים באבלם (אף שאיסור זה חל על כל בני ישראל, מכל מקום הכהנים מוזהרים בזה באזהרה יתירה).

מלבד שהתורה מזהירה את כלל בנות ישראל לבל יכשלו בעוון זנות, מוזהרות בזה במיוחד בנות משפחת הכהונה בשל קדושתן היתירה – בת כהן שזינתה, תישרף.

קדושה יתירה בכהן הגדול על שאר הכהנים

בשל קדושתו היתירה של הכהן הגדול אין הוא רשאי להיטמא אף לשבעת הקרובים האמורים. אשה בעולה או אלמנה אסורות עליו (אף שמותרות הן לכהן הדיוט – כהן פשוט שאינו כהן גדול), ומותר לו להינשא רק לאשה בתולה.

כהנים בעלי מומים פסולים לעבודה

הכהנים הסובלים ממום קבוע שאינו עובר וחולף, כגון: עיוורון, רגל או יד שבורים, גיבנת וכיוצא בזה, מוזהרים לבל יעבדו בבית המקדש. כהנים אלו אמנם רשאים (ככל אחיהם הכהנים) לאכול מן הקודשים מחוץ לאוהל מועד, אך אינם רשאים לעבוד ולשרת לפני ה' במקדש.

יום הכיפורים: בעשור לחודש (תשעה ימים לאחר ראש השנה) שבת שבתון הוא, יום הכיפורים – היום המקודש מכל ימות השנה. ביום זה, כבשבת, אנו מצווים על שביתה ממלאכה וכן לענות נפשותינו לכפרת עוונות בחמשת האיסורים: אכילה ושתייה, רחיצה וסיכה, נעילת נעלי הסנדל ותשמיש המיטה.

סוכות: בחמשה עשר לחודש תשרי אנו מצווים לחגוג את חג הסוכות, זמן שמחתנו. כל משך שבעת ימי החג מצווים אנו במצות השמחה, במצות הישיבה בסוכה ובמצות נטילת ארבעת המינים – אתרוג, לולב, הדס וערבה. היום הראשון של החג וכן גם היום השמיני ממנו (חג שמיני עצרת ושמחת תורה), הינם 'ימים טובים' ואסורה בהם המלאכה. התורה מפרטת כמה מהקרבת הקרבים בחג, ומציינת כי חג זה זכרון הוא לסוכות בהן ישבו בני ישראל בצאתם ממצרים.

המנורה שבהיכל

משה מוסר לבני ישראל את ציווי ה' אודות הדלקת המנורה מידי ערב בהיכל (שמחוץ לקודש הקודשים) בשמן זית זך.

לחם הפנים בשתי מערכות

מידי שבת יש לערוך על שולחן הזהב שבהיכל שתיים עשרה חלות חדשות עשויות סולת. החלות מסודרות על השולחן בשתי מערכות. כל מערכת – שש חלות סדורות זו על גב זו. החלות שסודרו בשבוע הקודם נאכלות ע"י הכהנים.

דינו של המקלל ושל חוטאים אחרים

התורה מספרת אודות בנה של שלומית בת דברי ומצרי, שבכעסו בשעת קטטה גידף את שם ה'; המגדף נעצר עד אשר יפרש ה' מה יהיה דינו; הקב"ה חורץ את דינו לסקילה וגזר הדין מבוצע מחוץ למחנה.

בתוך כך מלמדת התורה כי דינו של הורג נפש (רוצח) במיתה, ההורג בהמה ישלם את שוויה, והפוגע באדם (פוצעו) ומטיל בו מום ישלם קנס על פי שומת (הערכת) בית הדין.

האדם במחשבתו כי יאכל אותו מעבר לזמן המותר, הופך בזה הקרבן ל'פיגול' ונפסל.

השבת ומועדי השנה

התורה מפרטת את ענינם של השבת והמועדים:

שבת: לאחר ששה ימי עבודה יהיה היום השביעי שבת קודש לה'. יש לשבות ביום השבת ואסורה בו כל מלאכה.

פסח וחג המצות: י"ד בניסן הוא יום הקרבת קרבן הפסח. למחרת ההקרבה, למן ט"ו בחודש ובמהלך כל שבעת ימי חג הפסח, אוכלים מצות בלבד ואסורה בהם אכילת חמץ (ואף בבל יראה ובל ימצא). היום הראשון והיום השביעי של החג הינם 'ימים טובים' ואסורה בהם כל מלאכה.

העומר וספירת העומר: למחרת החג, ביום השני של חג הפסח הוא היום הראשון של חול המועד פסח, קוצרים את ראשית הקציר ומקריבים ממנו (בכמות של 'עומר') בצירוף עם קרבן כבש בן שנה, מנחה ונסכים ע"י הכהן על המזבח. רק לאחר טקס הנפת העומר ע"י הכהן מותרת תבואת השנה החדשה באכילה.

למן יום הקרבת העומר סופרים שבעה שבועות, ארבעים ותשעה ימי ספירת העומר.

חג השבועות: היום החמישים הוא 'יום טוב' חג הקציר, חג השבועות זמן מתן תורתנו ואסורה בו כל מלאכה. ביום זה מונפים לה' 'המנחה החדשה' (שני לחמים מן התבואה החדשה) וכן קרבנות החג: שבעה כבשים בני שנה, פר אחד, שני אילים, מנחה ונסכים לעולה. וכן שעיר עיזים אחד לחטאת ושני כבשים לשלמים.

ובעודה עוסקת בענין הקציר, שבה התורה ומזהירה את בעל השדה אודות השארת פאת השדה (שכחה) בשעת הקצירה עבור העניים, וכן אודות השארת השיבולים שנופלות מידי אוספי התבואה עבור הנזקקים.

ראש השנה: א' בתשרי, ראש החודש השביעי (על פי מנין החודשים מניסן) הינו 'יום טוב' זיכרון תרועה ואסורה בו מלאכה.

כחו של דיבור חיובי

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

שם הפרשה

שמה של פרשתנו – אמור. מילה זו, בהקשרה הכתוב בתורה, אמורה על הכהנים – "אמור אל הכהנים", אולם מנהג ישראל לקרוא לפרשה אמור, בלי ההמשך ("אל הכהנים"). על כן יש לראות בזה הוראה לכל יהודי, שהתורה אומרת לו: "אמור!".

מה יהודי צריך לומר? אי אפשר לומר שהכוונה לדברי תורה, כי על זה נאמר ציווי מפורש "ודיברת במ" (בדברי תורה). אלא האמירה שעליה מצווה כל יהודי היא – לומר דברים בשבחו של חברו.

האמירה יוצרת

על הפסוק "אמור אל הכהנים" נאמר במדרש: "אמרות ה' אמרות טהורות. אמרות בשר ודם אינן אמרות טהורות". המדרש מביא דוגמה ממלך בשר ודם, שמבטיח לבני עמו לבנות בניין, ולמחר הוא שוכב לישון ולא קם, "היכן הוא והיכן אמרותיו?!". אבל הקב"ה – מה שהוא אומר, הוא עושה.

בני ישראל דבוקים בקב"ה, "ואתם הדבקים בה' אלוקיכם חיים כולכם היום", ולכן כשם שאמרותיו של הקב"ה הן אמת והאמירה עצמה פועלת ויוצרת, כך גם ליהודי יש הכח לומר דברי אמת, שגם יכולים לפעול וליצור על ידי עצם האמירה.

הוצאת ההעלם

איזו אמירה פועלת על ידי עצם האמירה? זו אמירת דברי זכות על הזולת. ענינו של דיבור הוא להוציא דברים

מן ההעלם אל הגילוי. דברים שהיו בהעלם במחשבה מתגלים ויוצאים החוצה על ידי הדיבור. הכח הזה פועל גם על יהודי שני.

כאשר מדברים על הרע של הזולת, מוציאים בכך לידי גילוי את הרע הקיים בתוכו, והדבר עלול לגרום לו נזק. אילו לא היו מדברים על כך, ייתכן שהרע היה נותר כשהוא חבוי בתוכו, ולא היה מביא את התוצאות השליליות.

זכות וזיכוך

אם כך באמירת דברים על הרע של הזולת, הרי מכיון ש"מידה טובה מרובה ממידת פורענות", קל וחומר שאמירת דברי שבח על יהודי מוציאה לידי גילוי את המעלות החבויות בו, והדבר מעניק לו כח וסיוע בעבודתו לקב"ה. כשמלמדים זכות על יהודי ומדברים על מעלותיו, הדיבור עצמו גורם שמעלות אלה יבואו לידי ביטוי בפועל.

זו ההוראה שנלמדת מהציווי 'אמור': יש לדבר בשבחו של יהודי, לדון כל יהודי לכף זכות ולדבר על מעלותיו. כשעושים כך, יתקיים גם הפירוש הפנימי ב"הווי דן את כל האדם לכף זכות" – 'זכות', מלשון זיכוך; כלומר, הדבר יביא לידי כך שכל יהודי יהיה זך וטהור, עד שהקב"ה יאמר עליו "ישראל אשר בך אתפאר".

(מתוך הספר "שלחן-שבת")

על-פי 'ליקוטי-שיחות' כרך כ"ז

חסידות על הפרשה אמור

יגיעה מאשר אצל ה'שור'. שכן ישותו של ה'שור' היא בבחינת 'התפעלות', ישות 'חמה' ורוגשת, דבר המעיד שאיננה חלק מעצם מהותו אלא דבר נוסף עליו (ולכן יש בהתפעלותו שינויים, לפעמים היא מתגלה ולפעמים לא). ואילו ישותה של ה'עז' היא פנימית (היא אינה מתגלית אלא כשמנסים להשפיע עליה בענין כלשהו) ו'קרה', דבר המעיד שהיא חלק מן העצם, וישות 'עצמותית' כזאת קשה ביותר לבטל.

(קונטרס התפילה עמ' 20)

בזמן הגלות אין מתגלה אור הגאולה אלא בבחינת מקיף כל האזרח בישראל ישבו בסוכות (כג,מב)

"כל האזרח" - האור האלוקי הנעלה שעתיד להאיר ולזרוח אחרי ביאת המשיח,
"בישראל" - בתוכיות ובפנימיות כל נשמה,
"ישבו בסוכות" - אינו מתגלה היום אלא בבחינת מקיף ('סוכה'), שכן בזמן הזה אינו יכול להתגלות בפנימיות.

(ליקוטי-תורה - דברים, עמ' פח)

ומתלמידי יותר מכולם

**אמור אל הכוהנים ואמרת אליהם (כא,א)
אמור ואמרת, להזהיר גדולים על הקטנים (רש"י)**

"להזהיר" - מלשון זוהר ואור.

"להזהיר גדולים" - כיצד יכולים הגדולים בתורה ועבודה 'לזהור' ולזכות בגילוי אור נעלה?
"על (ידי) הקטנים" - בזכות עבודתם עם פשוטי העם. וכפי שאמרו חז"ל (תמורה טז) שכאשר העשיר מעניק תרומה לעני, אזי, "מאיר עיני שניהם ה'".

(ליקוטי-שיחות כרך ז עמ' 151)

שלוש דרגות יגיעה בעבודת האדם שור או כשב או עז (כב,כז)

לפנינו שלושה סוגים כלליים של נפש בהמית.
"שור" - נפש בהמית בעלת עוצמה רבה, כשור הזה שכחו עמו לבעוט ולנגוח, ויש להשקיע כוחות רבים כדי לבטל את ישותה ואת בהמיותה.
"כבש" - נפש בהמית חלשה ורכה, שאין צורך ביגיעה רבה כדי לבררה ולזככה.
"עז" - נפש בהמית תקיפה ביותר, כעז זו שהיא "עז בבהמה דקה" (ביצה כה), וכדי לבררה דרושה יותר

בקרו אותנו באתר
www.tanyaor.com המחודש
 וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:
 בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנ"ך

עודה ראשונה לנפשו

תניא
 מודעות
 עצמית
 ביהדות

YouTube f

שבת שלום!!!

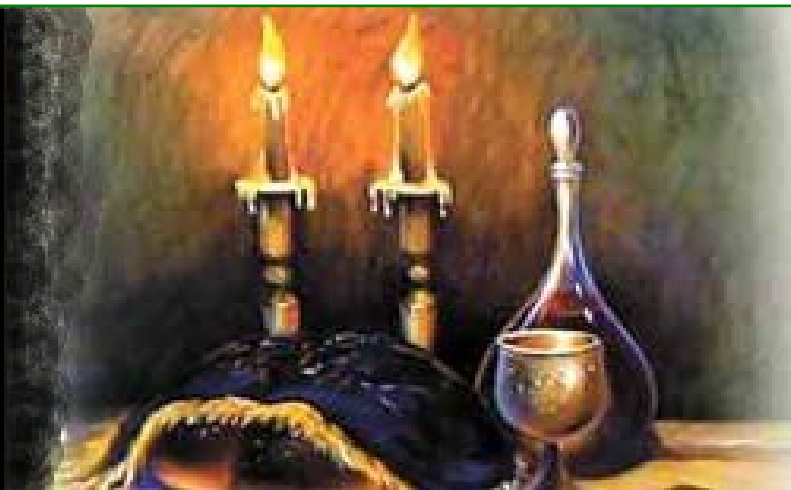
ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קיץ)
19:59	18:43	י-ם
20:01	18:59	ת"א
20:02	18:51	חיפה
20:00	19:00	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון